

Hồi Kết Thúc

Nam Hải Phong Vân

Sau năm ngày hành trình với tám lần đổi ngựa thì bọn Hạ Hầu Lam, Bạch Như Băng đã đến Ngũ Dương Thành, nơi này cách Nam Hải không xa nhưng đáng tiếc là suốt hành trình bọn họ chẳng điều tra được một chút tung tích của Nam Hải Kỳ Kinh Khách Tây Môn Vọng.

Tuy nhiên, qua sự dò hỏi mà bọn Hạ Hầu Lam biết được thành Ngũ Dương này có một nhân vật Vạn Sự Thông kêu bằng Ngụy Hóa.

Thế là xa mã tìm đến Ngụy phủ, nghênh khách là một vị thư sinh trung niên, trán cao miệng rộng, đặc biệt là song mục rất sáng, trông cứ như một nhà tiên tri thông thái.

Người này nhìn Hạ Hầu Lam từ đầu đến chân rồi hỏi:

- Các hạ là ...

Hạ Hầu Lam không trả lời mà hỏi lại:

- Xin thỉnh giáo tiên sinh có phải là Ngụy ...

Thư sinh trung niên gật đầu nói:

- Đúng vậy tại hạ họ Ngụy tên Hóa, bằng hữu trên giang hồ mến mộ tặng cho biệt hiệu là Vạn Sự Thông. Xin hỏi chư vị là ...

Hạ Hầu Lam cất lời nói

- Tiên sinh Đã có hiệu là Vạn Sự Thông thì tất phải biết Ngọc Diện Du Long ...

Ngụy Hóa "à" một tiếng rồi nói:

- Không lẽ các hạ là Hạ Hầu ...

- Không sai ! - Hạ Hầu Lam nói - Tại hạ là Hạ Hầu Lam !

- Thật là tam sinh hữu hạnh ? - Ngụy Hóa cung thủ chào và nói - Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền, Hạ Hầu đại hiệp tướng mạo phi phàm, cốt cách thoát tục ...

Hạ Hầu Lam cất lời nói:

- Ngụy tiên sinh quá khen !

Ngụy Hóa nhìn cổ xa mã rồi nói:

- Hình như các vị từ xa đến, chẳng hay có điều gì chỉ giáo ?

- Không dám ! - Hạ Hầu Lam nói - Bọn tại hạ đến đây là muốn thỉnh giáo tiên sinh một chuyện ...

Ngụy Hóa mỉm cười nói:

- Hạ Hầu Lam đại hiệp cứ nói, phạm chuyện gì tại hạ biết thì không thể không trả lời !

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói:

- Bọn tại hạ muốn hỏi tiên sinh về một người ...

- Thì ra là vậy, nói về người thì vùng này Ngụy mỗ biết không ít, miễn là người đó đầy đủ chân tay mặt mũi và có tên có tuổi !

- Vậy tiên sinh có biết Tây Môn ...

- Phải chăng là Nam Hái Kì Kinh Khách Tây Môn Vọng trong tam tiên ?

- Không sai tiên sinh quả nhiên là danh bất hư truyền !

- Quá khen ! - Ngụy Hóa mỉm cười nói - Nhân vật này tên tuổi quá lớn, mọi người đều biết, đâu riêng gì Ngụy mỗ ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Vậy tiên sinh có biết hành tung của Tây Môn Vọng hiện đang ở đâu không ?

Ngụy Hóa gật đầu nói:

- Đương nhiên là biết, muốn tìm Tây Môn Vọng tất phải lên Băng Hà Đảo ...

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh Băng Hà Đảo là nơi nào vậy ?

Ngụy Hóa mỉm cười nói:

- Băng Hà Đảo vốn là Quỳnh Châu Đảo !

Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh người nào tự ý đổi tên Quỳnh Châu Đảo thành Băng Hà Đảo vậy ?

Ngụy Hóa thản nhiên nói:

- Tất nhiên là đảo chủ Băng Hà Đảo, ngoài người này ra thì còn có ai dám tự ý đổi tên đảo ?

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

- Đảo chủ Băng Hà Đảo à ? Xin hỏi người đó thế nào ?

Ngụy Hóa cười cười nói:

- Chỉ biết người đó là đảo chủ Băng Hà Đảo, không ai biết lão ta họ gì tên gì, và là người ở đâu. Mười năm trước lão ta đột nhiên xuất hiện ở Quỳnh Châu Đảo, dựa vào võ học tuyệt thế mà thu phục toàn bộ nhân sĩ trên đảo, sau đó đổi tên Quỳnh Châu Đảo thành Băng Hà Đảo rồi tự xưng là đảo chủ. Người này quanh năm suốt tháng đều bịt mặt, nhưng dưới tướng có không ít cao thủ võ lâm tựa như Tây Môn Vọng

Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Còn có Cuồng - Ngốc nhị quái Đông Phương Sóc và Ngải Trì nữa phải không ?

Ngụy Hóa gật đầu nói:

- Không sai, không sai, mà sao Hạ Hầu đại hiệp biết ?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

- Tiên sinh chờ hỏi làm sao tại hạ biết, xin trả lời tại hạ một câu nữa, võ công của vị đảo chủ đó rất cao cường phải không ?

- Đương nhiên rồi ! - Ngụy Hóa nói - Nếu không thì những cao nhân như Tây Môn Vọng, Cuồng - Ngốc nhị quái có thể cúi đầu nghe lệnh ?

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp:

- Thế thanh danh của vị đảo chủ đó ra sao ?

Ngụy Hóa đưa ngón tay cái lên và nói:

- Thật lòng mà nói, người này hùng tài đại lược, chính đạo hiệp nghĩa, tuy lúc đầu dùng võ lực để bá chiếm Băng Hà Đảo, nhưng sau đó dùng văn đức để phục chúng. Do đó người trên đảo không ai là không phục, không ai là không kính trọng !

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói:

- Đã là người chính đạo hiệp nghĩa, thi triển ân đức phục chúng như vậy thì tại sao vị đảo chủ đó phải đeo mạng che mặt quanh năm suốt tháng ?

Ngụy Hóa lắc đầu nói:

- Nói ra thật hổ thẹn, Ngụy mỗ tuy có biệt hiệu Vạn Sự Thông nhưng chuyện này không thể nào biết được !

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Được, tại hạ xin hỏi câu cuối cùng, mấy ngày gần đây tiên sinh có thấy Tây Môn Vọng không ?

Ngụy Hóa gật đầu nói:

- Lão ta vừa qua thành Ngũ Dương cách đây hai ngày ...

Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi nói:

- Lão ta có cấp một người phải không ?

Ngụy Hóa lại gật đầu nói:

- Không sai nghe nói đó là một tên phản đồ !

- Phản đồ ư ? - Hạ Hầu Lam mỉm cười nói - Hai chữ "phản đồ" này dường như không ổn rồi ...

Ngụy Hóa vừa định hỏi thì Hạ Hầu Lam đã khoát tay nói tiếp:

- Đa tạ tiên sinh, tại hạ đã hỏi đủ rồi xin cáo biệt tại đây !

Nói đoạn, chàng lên xe rồi ra hiệu cho Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì giục ngựa đi !

Hạ Hầu Lam an tọa trong xe rồi nhìn qua Bạch Như Băng nói:

- Bạch dì dì đã nghe cả rồi chứ ?

Bạch Như Băng gật đầu nói:

- Nghe cả rồi, ta nghĩ rất nhiều về vị đạo chủ này

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:

- Dì dì nghĩ về điều gì ?

Bạch Như Băng nói:

- Ta nghĩ xem lão ta là vị nào trong võ lâm năm xưa ?

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp:

- Thế dì dì có nghĩ ra không ?

Bạch Như Băng lắc đầu, nói:

- Nghĩ muốn nát óc nhưng chẳng được gì, tuy nhiên có một điểm không khó hiểu là người này nhất định phải có nỗi khổ tâm rất lớn, hoặc là một bí mật gì đó mà không muốn cho người khác biết !

Hạ Hầu Trinh buột miệng hỏi:

- Dì dì làm sao biết được ?

Bạch Như Băng chậm rãi nói:

- Nếu không thì tại sao lão ta không ở Trung Nguyên mà lại chạy đến Nam Hải ?

Hạ Hầu Lam gật gật đầu rồi trầm ngâm.

Hạ Hầu Trinh nói:

- Có thể lão ta không có chỗ đứng ở võ lâm Trung Nguyên !

Bạch Như Băng lắc đầu nói:

- Không thể nói vậy, nếu đúng như lời Ngụy Hóa nói, võ công người này đã có thể khiến Cuồng - Ngốc nhị quái và Nam Hải Kỳ Kinh Khách thần phục thì há có lý nào không trụ được ở võ lâm Trung Nguyên ?

Hạ Hầu Trinh ngó người nàng nói:

- Không sai, vậy Bạch dì dì cho rằng.

Bạch Như Băng cắt lời nói:

- Ta vừa nói rồi, nhất định là lão ta có nỗi khổ tâm và bí mật rất lớn !

Chợt nghe Hoa Ngọc xen vào:

- Bạch phu nhân, theo phu nhân thấy đó là nỗi khổ tâm gì và bí mật gì ?

Bạch Như Băng mỉm cười nói:

- Ngốc hài tử, đã gọi là nỗi khổ tâm và bí mật thì người khác làm sao biết được ?

Hoa Ngọc đỏ mặt, nhất thời bế khẩu không nói gì nữa !

Hạ Hầu Khiết lên tiếng:

- Mẫu thân, bất luận nói thế nào thì người này cũng là một nhân vật chính đạo hiệp nghĩa không chút nghi ngờ gì nữa !

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Hùng tài đại lược, có thể phục chúng ở Băng Hà đảo thì quả thật không phải chuyện đơn giản, và khiến người ta không thể không khâm phục, không sai, lão ta đáng được gọi là một nhân vật chánh đạo hiệp nghĩa !

Hạ Hầu Khiết nói tiếp:

- Một nhân vật như vậy thì không thể không có chỗ đứng ở võ lâm Trung Nguyên, xem ra cách nói của mẫu thân là đúng rồi, nhất định lão ta có nỗi khổ tâm và bí mật rất lớn !

Thượng Quan Phụng xen vào:

- Có khi nào lão ta trốn tránh kẻ thù ...

Hạ Hầu Trình cắt lời nói:

- Không thể, một nhân vật như vậy thì còn sợ gì ai ?

Thượng Quan Phụng nói:

- Tóm lại, lão ta phải trốn tránh một điều gì đó, bằng không thì lão ta không thể chạy đến Nam Hải lập thân !

Hạ Hầu Trình chau mày hỏi:

- Vậy theo Thượng Quan tử tử thì lão ta trốn tránh điều gì ?

Thượng Quan Phụng mỉm cười, nói:

- Rất nhiều điều và cũng rất khó nói, tử như tránh kẻ thù, tránh thế tục, tránh tình, tránh ...

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Không sai, chỉ không biết đích xác là món nào thôi !

Chợt nghe Tiểu My xen vào

- Đợi đến khi đó hỏi lão ta thì tất sẽ rõ !

Bạch Như Băng nói:

- Ngốc nha đầu, đã gọi là nỗi khổ tâm và bí mật thì lão ta có thể nói ra cho người khác biết sao ?

Xa mã vẫn tiếp tục đi về hướng nam, mọi người trong xe vẫn tiếp tục bàn luận về chủ nhân Băng Hà đảo, nhưng không làm sáng tỏ được điều gì.

Sáng ngày hôm sau, xa mã đã đến Hải An, đây là một huyện thành ven biển, đứng ở Hải An có thể nhìn thấy bóng dáng Băng Hà Đảo, xa xa giữa biển khơi.

Sau khi vào thành chừng vài mươi trượng thì đột nhiên xa mã dừng lại, Hiên Viên Cực lớn tiếng nói:

- Bẩm phu nhân, có người chặn xe !

Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Là ai vậy ? Lam nhi ra xem thử !

Ha Hầu Lam đáp một tiếng rồi chui ra ngoài xe, Hiên Viên Cực nói không sai, trước xe chừng một trượng có một trung niên hán tử đứng giữa đường, người này mặc bạch y, cổ áo viền kim tuyến, trông có vẻ như một thương nhân giàu có.

Hạ Hầu Lam nhìn bạch y hán tử với ánh mắt ngạc nhiên và lên tiếng:

- Các hạ là ...

Bạch y hán tử mỉm cười, cung thủ nói:

- Tại hạ xin hỏi cỗ xa mã này có phải là của Bạch phu nhân ?

Hạ Hầu Lam sững người, chàng gật đầu, nói:

- Không sai !

Bạch y hán tử quan sát Hạ Hầu Lam rồi nói tiếp:

- Các hạ có phải là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu đại hiệp ?

Hạ Hầu Lam càng kinh ngạc, chàng nói:

- Cũng không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam dám hỏi các hạ là ...

Bạch y hán tử cất lời nói:

- Vậy thì không sai rồi, xin Hạ Hầu đại hiệp hạ lệnh cho xa mã đi theo tại hạ !

Nói đoạn y quay người bước đi về phía trước !

Ha Hầu Lam vội gọi:

- Nay xin các hạ dừng bước, đây là ...

Bạch y hán tử vẫn không dừng bước, nhưng quay đầu lại mỉm cười, nói:

- Hạ Hầu đại hiệp đến nơi tất sẽ biết thôi !

Hạ Hầu Lam do dự một lúc rồi nhìn qua Hiên Viên Cực nói:

- Đi theo hấn !

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi ra roi giục ngựa phi nước kiệu theo bạch y hán tử. Hạ Hầu Lam vào xe thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra. Nghe xong Bạch Như Băng nói:

- E rằng đó là người của Băng Hà Đảo rồi

Hạ Hầu Lam nói:

- Hấn định đưa chúng ta đi đâu nhỉ ?

Bạch Như Băng mỉm cười nói:

- Không nghe hấn nói sao, đến nơi tất sẽ biết mà !

Chẳng bao lâu thì xa mã lại ngừng hẳn nữa, nghe giọng của bạch y hán tử bên ngoài nói:

- Đến nơi rồi, mời chư vị xuống xe !

Hạ Hầu Lam xuống xe trước, và chàng cũng là người đầu tiên xuống sừng.

Tiếp theo là Bạch Như Băng, bà ta cũng bất giác ngẩn người.

Xa mã dừng trước cổng một đại trang viên rộng lớn, trong trang viên có cây cối um tùm, trước cổng có hai con sư tử đá ngồi chầu, trông rất khí phái, trên cổng có tấm biển treo ngang với hai chữ lớn "Tân Quán" !

Hạ Hầu Lam thu mục quang lại và nói:

- Các hạ, đây là ...

Bạch y hán tử mỉm cười nói:

- Tại hạ kêu bằng Sư Thành, phụ trách việc tiếp khách của Băng Hà đảo hôm nay phụng mệnh đảo chủ nghênh tiếp chư vị, đây là nơi ở chuẩn bị cho chư vị

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói:

- Quý đảo chủ biết ...

Bạch y hán tử kêu bằng Sư Thành cắt lời nói:

- Không giấu gì Hạ Hầu đại hiệp, chư vị vừa vào Ngũ Dương thành, thì tể đảo chủ đã biết rồi !

Hạ Hầu Lam nói:

- Tai mắt của quý đảo bày bố khắp nơi, nắm bắt tin tức nhanh chóng, thật khiến người ta khâm phục !

- Không dám ! Sư Thành mỉm cười nói - Hạ Hầu đại hiệp quá khen rồi.

Hạ Hầu Lam nói:

- Có lẽ quý đảo chủ cũng đã biết mục đích đến đây của bọn tại hạ ?

Sư Thành gật đầu nói:

- Tể đảo chủ đã biết, mời chư vị vào Tân Quán nghỉ ngơi trước, một canh giờ sau, tể đảo chủ tất sẽ có sự an bày cho chư vị !

Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Như Băng, Bạch Như Băng mỉm cười gật đầu rồi đưa mấy vị cô nương cùng vào Tân Quán !

Hạ Hầu Lam nói:

- Đã vậy thì bọn tại hạ xin đa tạ quý đảo chủ trước ?

Nói đoạn, chàng cũng cất bước đi vào.

Vừa vào Tân Quán thì thấy từ nữ xếp hàng chờ đợi, Sư Thành đưa khách vào đại sảnh, trong đại sảnh bày biện rất đơn giản nhưng thanh nhã, bốn vách tường đều có treo tranh họa !

Hoa Ngọc ngẩng nhìn lấy bức tranh rồi buột miệng hỏi:

- Những bức tranh này đều là thủ bút của quý đảo chủ chăng ?

Sư Thành mỉm cười nói:

- Đúng vậy, tề đảo chủ xin chư vị chỉ giáo thêm !

Bạch Như Băng nói:

- Quý đảo chủ quá khiêm tốn rồi, trong đương thế, thư họa đạt được trình độ thế này vốn chẳng có mấy người, quý đảo chủ thật khiến người ta khâm phục !

Sư Thành tiếp lời:

- Sư Thành xin thay tề đảo chủ cảm ơn phu nhân !

Hạ Hầu Lam chăm chú nhìn bức họa treo mặt tường chính diện, bất giác song mục đột hiện dị quang, lúc này Sư Thành đưa tay mời mọi người và nói:

- Hạ Hầu đại hiệp ...

Chợt nghe Hạ Hầu Lam chỉ bức họa treo ở vách tường chính diện và nói:

- Bức họa này cũng là thủ bút của quý đảo chủ chăng ?

Sư Thành gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đây là bức họa đầu tiên của tề đảo chủ khi người mới đến Băng Hà Đảo !

Hạ Hầu Lam gật gù đầu, chàng định hỏi nữa thì đã nghe Bạch Như Băng lên tiếng:

- Lam nhi, có gì chờ lát nữa hãy nói, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã !

Hạ Hầu Lam đáp một tiếng rồi bước đến ngồi cạnh Hoa Ngọc, Sư Thành cũng cáo lui đi ra khỏi đại sảnh.

Chờ Sư Thành đi khỏi Bạch Như Băng mới hỏi:

- Lam nhi, có gì không đúng chăng ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Bạch đi đi có thấy bức họa đó không ?

Bạch Như Băng cười cười nói:

- Ta không mù, tự nhiên là thấy rồi, thế nào ?

Hạ Hầu Lam nói:

- Trong tranh vẽ một thanh y khách đứng kẹp tay sau lưng dưới trăng, sắc diện đầy vẻ bi thương thâm thiết, bên trên còn đề hai hàng chữ "Thiên Nhai Phiêu Linh Cô Độc Khách, Thế Thượng Duy Nhất Đoạn Trường Nhân" dường như chủ nhân Băng Hà Đảo này là ...

Bạch Như Băng nói:

- Đúng vậy hình như là mượn nét bút để nói lên tâm sự thâm kín của mình !

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

- Có lẽ như vậy, nhưng đó không phải là ý của Lam nhi !

Bạch Như Băng ngạc nhiên nói:

- Vậy ý của người là gì ?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói:

- Ngữ khí này cảm xúc rất giống một người !

Bạch Như Băng buột miệng hỏi:

- Ai ?

Hạ Hầu Lam ấp úng một lúc mới nói ra được hai tiếng:

- Gia phụ !

Bạch Như Băng sững sờ, song mục lấp lánh dị sắc bà "à" một tiếng rồi nói:

- Phụ thân người có ngữ khí cảm xúc thế này sao ?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói ;

- Theo Lam nhi nhớ thì người thường đối trắng mà bi ngâm thế này !

Bạch Như Băng nói:

- Đây là chuyện khéo trùng hợp, trên đời này lại có hai người ...

Lời chưa dứt thì có tiếng chân vang lên, Sư Thành bước vào theo sau y là mấy tì nữ dâng trà.

Sư Thành đến gần rồi cúi người, nói:

- Trước tiên, mời chư vị uống chút trà, đây là loại đặc biệt ở Băng Hà Đảo, tuy không thơm bằng danh trà ở Trung Nguyên nhưng cũng ngon miệng, xin mời chư vị uống thử !

Bạch Như Băng mỉm cười nói:

- Đa tạ, bọn ta nóng lòng muốn gặp quý đảo chủ ...

Sư Thành vội nói:

- Về chuyện này, Sư Thành chức vị thấp bé nên không dám làm chủ, lát nữa tề đảo chủ sẽ phái sứ giả đến, khi đó sẽ có sự an bày cho phu nhân !

Bạch Như Băng chau mày nói:

- Chẳng lẽ các hạ không thể tìm cho bọn ta một chiếc thuyền ?

- Phu nhân thông cảm ! - Sư Thành khom người nói - Ngư thuyền bình thường không được phép tiếp cận Băng Hà Đảo, chỉ có thuyền đặc biệt trên đảo mới có thể ra vào Băng Hà Đảo, nhưng chỉ khi nghênh tiếp tân khách thì những thuyền đó mới chèo từ đảo qua bên này, vì vậy không có lệnh của tề đảo chủ thì Sư Thành không dám và cũng không thể ...

Bạch Như Băng cắt lời nói:

- Vậy thì không dám làm khó dễ các hạ, ta còn chưa thỉnh giáo quý tánh của quý đảo chủ ?

Sư Thành nói:

- Cũng xin phu nhân thông cảm, điều này chỉ có bản thân tề đảo chủ biết mà thôi.

Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:

- Nói vậy chẳng có người nào trên quý đảo biết danh tánh của quý đảo chủ là gì à?

Sư Thành gật đầu nói:

- Phu nhân sự thật là như vậy !

Bạch Như Băng cười cười nói:

- Đây quá là chuyện kỳ lạ mới nghe lần đầu, xem ra quý đảo chủ tất có nỗi khổ tâm gì đó tàng ẩn trong lòng ?

Sư Thành khẽ nói:

- Tại hạ không biết có thể là như vậy !

Y ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Mời chư vị ngồi uống trà nghỉ ngơi một lát, tại hạ đi ...

Bạch Như Băng vội nói:

- Khoan đã ta còn có chuyện thỉnh giáo !

Sư Thành nói:

- Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, có điều gì xin phu nhân cứ hỏi !

Bạch Như Băng nói:

- Quý đảo chủ là người vùng nào ở Trung Nguyên ?

- Điều này thì tại hạ không rõ ...

- Nghe khẩu âm cũng có thể đoán ra chứ ?

Sư Thành gượng cười nói:

- Không nói giấu gì phu nhân, từ khi Sư Thành được ân điển của đảo chủ, vào nhận chức trên Băng Hà Đảo đến nay vẫn chưa có phúc phần được gặp đảo chủ

Bạch Như Băng lắc đầu cười cười nói:

- Vậy thì chẳng có biện pháp gì rồi.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Nói vậy cũng có rất nhiều người trên quý đảo chưa được gặp đảo chủ ?

Sư Thành gật đầu nói:

- Đúng vậy phu nhân !

Bạch Như Băng nói:

- Đang khi không thì tại sao phải như vậy ?

Sư Thành nói:

- Điều này thì tai hạ không thể nói rồi, phu nhân !

Bạch Như Băng nói tiếp:

- Có thể quý đảo chủ có điều bất đắc dĩ gì đó chăng ?

Sư Thành lại gật đầu nói:

- Có khả năng là như vậy, phu nhân ?

Bạch Như Băng khẽ phát tay nói:

- Được rồi, mời các hạ tự nhiên !

Sư Thành cúi chào mọi người rồi lui bước ra ngoài đại sảnh ! Chờ Sư Thành đi khuất Hạ Hầu Khiết mới lắc đầu, nói:

- Người này thật là bế khẩu như nêm !

Hạ Hầu Lam nói:

- Không phải vậy đâu tam muội, căn bản là hắn không biết đấy thôi !

Bạch Như Băng gật đầu nói:

- Lam nhi nói đúng đấy, trong lòng hắn chỉ có hai chữ đảo chủ, ngoài ra chẳng có gì khác !

Hạ Hầu Lam tiếp lời:

- Vị đảo chủ này chẳng những cao thâm khôn lường mà còn có khả năng phục chúng !

Nói đến đây thì thấy Sư Thành trở vào, lần này theo sau y là mười mấy tráng hán với bàn ghế lỉnh kỉnh, sau khi vào sảnh thì bọn tráng hán lập tức bày biện ra.

Sư Thành cúi người mỉm cười rồi nói:

- Tội đảo chủ cho thiết tiệc để chư vị tẩy trần

Bạch Như Băng nói:

- Quý đảo chủ quá khách khí rồi !

Sư Thành thản nhiên nói:

- Trà thô rượu nhạt, nơi thôn dã góc bể không kỳ trân dị phẩm gì đãi khách, mong chư vị thông cảm !

Nói đến đây thì bàn ghế đã bày biện xong, Sư Thành liền ra lệnh cho bọn tì nữ đưa rượu thịt dọn lên !

Trong chớp mắt rượu thịt đã dọn lên, tuy không mâm cao cỗ đầy với kỳ trân dị phẩm nhưng hương vị thức ăn rất ngon, nhất là đối với bọn Hạ Hầu Lam sau khi trải qua một hành trình xa xôi, đây quả là một bữa tiệc tẩy trần thú vị !

Sư Thành mời mọi người dùng tiệc vừa xong thì có một tráng hán chạy vào bẩm báo

- Bẩm sư gia, Cẩm y sử giả đến !

Sư Thành cáo lui rồi vội bước ra ngoài, chẳng mấy chốc y đưa một vị Cẩm y lão nhân vào sảnh, người này tuy có sắc diện vàng vọt nhưng bước chân trầm vững song mục rất có thần, vừa nhìn có thể biết ngay là một cao thủ võ lâm !

Theo sau Cẩm y sử giả là hai tử y đại hán, một tên chấp kiếm đi bên trái, tên đi bên phải bê một chiếc hộp đàn chừng nửa thước vuông.

Sư Thành giới thiệu song phương xong thì Cẩm y sử giả liền nói:

- Tệ đảo chủ vì bận việc trên đảo nên không thể đích thân tiếp kiến chư vị, người đặc mệnh cho lão khiếu đến đây hoan nghênh chư vị giá lâm và bày tỏ sự khiếm khuyết!

Lão ngừng lại hắng giọng rồi nói tiếp:

- Tệ đảo chủ đã biết mục đích đến đây của chư vị, vì vậy lão khiếu xin nói trước một điều, tệ đảo chủ tuyệt đối không có ý bao che cho Kim Ngọc Dung.

Bạch Như Băng nói:

- Chẳng hay tại sao quý đảo chủ lại giả danh Ôn Nhu Cung ?

Cẩm y lão nhân nói:

- Chuyện bất đắc dĩ, tệ đảo chủ sợ chư vị không chịu giao Kim Ngọc Dung nên phải dùng hạ sách đó, vì chuyện này, tệ đảo chủ cũng dặn dò lão khiếu thành thật xin lỗi chư vị, xin chư vị mở lượng hải hà !

- Khách sáo ! - Bạch Như Băng nói - Vậy Kim Ngọc Dung hiện đang ở trên quý đảo ?

- Không ! - Cẩm y lão nhân nói - Lão khiếu đã đưa y đến đây ...

Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói:

- Vậy lão ta đang ...

Cẩm y lão nhân vẫy tay, nói:

- Phu nhân, Kim Ngọc Dung ở trong chiếc hộp này !

Tử y đại hán lập tức đặt chiếc hộp gỗ xuống bàn !

Bạch Như Băng ngạc nhiên nói:

- Đây là ...

Cẩm y lão nhân thản nhiên tiếp lời:

- Đây là thủ cấp của Kim Ngọc Dung !

Cử tọa đều biến sắc, Bạch Như Băng đưa tay mở nắp hộp và bất giác rung mình, đoạn bà ta nhanh chóng đập nắp hộp lại và nói:

- Quý đảo chủ làm thế là có ý gì ?

Cẩm y lão nhân nói:

- Kim Ngọc Dung có thù hận với tệt đảo chủ, sở dĩ tệt đảo chủ viễn lai đến Nam Hải này cũng chỉ vì một Kim Ngọc Dung. Nhưng tệt đảo chủ không dám chuyên quyền báo thù rửa hận, vì vậy mới phái lão khiêu dăng thủ cấp Kim Ngọc Dung, thứ nhất là xin chư vị tin tưởng, thứ hai là xin chư vị đưa nó về Trung Nguyên ...

Bạch Như Băng gật đầu, nói:

- Quý đảo chủ khiến người ta cảm phục !

Cầm y lão nhân nói:

- Phu nhân khách khí rồi, đây là lẽ đương nhiên mà !

Bạch Như Băng cười cười rồi nói:

- Xin hỏi khi nào bọn ta mới được phép vào Băng Hà Đảo và được quý chủ nhân tiếp kiến.

Cầm y lão nhân do dự một lát rồi nói:

- Phu nhân, xưa nay Băng Hà Đảo không tiếp khách và cũng không lai vãng với người bên ngoài ...

Bạch Như Băng ngưng thần nhìn đối phương và nói:

- Ý của sứ giả là ...

Cầm y lão nhân nói:

- Không dám, đây là ý của tệt đảo chủ, trước đây khi tệt đảo chủ thu phục Băng Hà đảo có hứa với chúng nhân trên đảo rằng, một ngày còn trên đảo thì tuyệt không lai vãng với bên ngoài và cũng không rời Băng Hà Đảo nửa bước. Vì thế bây giờ tệt đảo chủ không dám nuốt lời hứa, không muốn phá lệ xin chư vị thông cảm mà đưa thủ cấp Kim Ngọc Dung trở về Trung Nguyên ...

Bạch Như Băng định nói thì Cầm y lão nhân đã nhanh miệng nói tiếp:

- Nếu chư vị định ở lại Hải An này du ngoạn mấy ngày thì tệt đảo chủ vô cùng hoan nghênh, và cũng sẵn lòng làm tròn bổn phận chủ nhân !

Bạch Như Băng nói:

- Đa tạ hảo ý của quý đảo chủ, nhưng Bạch Như Băng này vẫn xin quý đảo chủ phá lệ cho phép bọn ta lên Băng Hà Đảo tham kiến ...

Cầm y lão nhân mỉm cười nói:

- Phu nhân, lão khiêu vừa nói rồi mà !

Bạch Như Băng nói:

- Ta đã nghe, nhưng Bạch Như Băng này có lý do không thể không lên Băng Hà Đảo gặp quý đảo chủ !

Cầm y lão nhân nói:

- Lão khiếu xin nghe ...

Bạch Như Băng nói:

- Cho phép ta nói thẳng, ta không tin đầu người này là của Kim Ngọc Dung !

Cầm y lão nhân sững người, lão gượng cười nói:

- Phu nhân nói vậy ... Không lẽ tể đảo chủ có thể lừa dối chư vị sao ?

Bạch Như Băng thản nhiên nói:

- Ta không dám nói quý đảo chủ lừa dối, có lẽ sứ giả cũng biết danh hiệu của Kim Ngọc Dung ?

Cầm y lão nhân gật đầu nói:

- Điều này lão khiếu biết, danh hiệu của y là Thiên Diện Thư Sinh !

Bạch Như Băng mỉm cười, nói:

- Nghe tên mà biết người, ai ai cũng đều biết thuật dịch dung của lão ta là độc bộ võ lâm thiên hạ ...

Cầm y lão nhân gật đầu nói:

- Lão khiếu biết ý phu nhân muốn nói thủ cấp này là của người khác và đã qua sự dịch dung của Kim Ngọc Dung ?

- Không sai !

- Nếu thật vậy phu nhân lên Băng Hà Đảo thì sợ rằng cũng không thể biện nhận có phải Kim Ngọc Dung hay không từ thi thể của y !

- Nếu Kim Ngọc Dung chưa chết thì lấy đâu ra thi thể ?

Cầm y lão nhân ngớ người, lão nói:

- Phu nhân, đích thực là Kim Ngọc Dung đã chết !

Bạch Như Băng cười cười, nói:

- Ta nói lão ta vẫn còn sống trên Băng Hà Đảo !

Cầm y lão nhân chau mày rồi lắc đầu nói:

- Nếu phu nhân kiên quyết muốn lên Băng Hà Đảo thì có thể nói ra lý do khác, hà tất phải cố ý lấy Kim Ngọc Dung làm khó tể đảo chủ ?

Bạch Như Băng tiếp lời:

- Sứ giả nói rất đúng, ta còn có lý do khác, lý do này rất quan trọng ...

- Lão khiếu xin được nghe ...

- Ta hoài nghi quý đảo chủ là một vị quen biết của ta trước đây !

Lời này khiến bọn Hạ Hầu Lam nghe ra cũng sững sờ.

Cầm y lão nhân "à" một tiếng rồi nói:

- Vị quen biết trước đây của phu nhân là ...

Bạch Như Băng lạnh lùng nói:

- Tự hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách Hạ Hầu Nhất Tu !

Hạ Hầu Lam vội kêu lên:

- Bạch dì dì ...

Bạch Như Băng khẽ quát:

- Lam nhi đừng chọc miệng vào !

Hạ Hầu Lam còn muốn nói nữa, nhưng chàng chỉ máy môi rồi thôi.

Cầm y lão nhân cười lớn rồi nói:

- Phu nhân nhầm rồi, lão khiếu dám nói rằng tề đảo chủ tuyệt không thể là ...

- Sao sứ giả biết là không phải ?

- Đương nhiên là lão khiếu biết ...

- Vậy sứ giả có biết đại danh quý tánh của quý đảo chủ không ?

Cầm y lão nhân ngớ người, lão lắc đầu nói:

- Điều này thì lão khiếu không biết !

Bạch Như Băng mỉm cười nói:

- Vậy làm sao sứ giả biết quý đảo chủ không phải họ kép Hạ Hầu, song danh Nhất Tu ?

Cầm y lão nhân nói:

- Tuy lão khiếu không biết danh úy của tề đảo chủ, nhưng lão khiếu dám nói ...

Bạch Như Băng cắt lời nói:

- Điều đó không có chút căn cứ rồi !

Cầm y lão nhân suy nghĩ một lát rồi hỏi lại:

- Làm sao phu nhân biết chắc tề đảo chủ tất là ...

Bạch Như Băng lại cắt lời nói:

- Ta vừa nói rồi, chỉ là hoài nghi mà !

Cầm y lão nhân nói:

- Trên thế gian có nhiều người như vậy tại sao phu nhân chỉ hoài nghi tề đảo chủ

Bạch Như Băng thản nhiên nói:

- Tất nhiên là ta có căn cứ !

Cầm y lão nhân nói:

- Lão khiếu xin nghe căn cứ của phu nhân !

Bạch Như Băng chỉ bức họa và nói:

- Bức họa đó là thủ bút của quý đảo chủ phải không ?

Cầm y lão nhân nhìn qua bức họa rồi gật đầu nói:

- Không sai đó chính là thủ bút của tề đảo chủ, bức họa này được vẽ khi người mới đến Băng Hà Đảo !

Bạch Như Băng mỉm cười nói:

- Vây xin sứ giả xem kỹ thần thái người trong tranh, phải chăng đầy mặt sầu tư bi thương ?

Cầm y lão nhân cười cười nói:

- Lão khiếu tuy không thông bút nghiên nhưng cũng có thể nhìn ra hàm ý của người trong tranh, vì hàm ý của bức họa này quá rõ ràng, phu nhân nghĩ có đúng không?

- Không sai ! - Bạch Như Băng nói - Xin sứ giả xem tiếp hai hàng chữ bên trên ...

Cầm y lão nhân cất lời nói:

- Thiên Nhai Phiêu Linh Cô Độc Khách - Thế Thượng Duy Nhất Đoạn Trường Nhân ?

Bạch Như Băng nói:

- Đó có phải là quý đảo chủ tự miêu tả ?

Cầm y lão nhân lắc đầu nói:

- Lão khiếu không dám võ đoán.

Bạch Như Băng nói:

- Vây ta xin nói cho sứ giả biết, Hạ Hầu Nhất Tu tự hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách !

Cầm y lão nhân mỉm cười nói:

- Phu nhân cho phép lão khiếu nói thẳng một câu nhé, bức họa này không hẳn là tề đảo chủ tự miêu tả mình, người đoạn trường trên thế gian này không nhất định chỉ là một vị Hạ Hầu Nhất Tu !

Bạch Như Băng nói:

- Ta thừa nhận là sứ giả nói có lý ...

Cầm y lão nhân nói:

- Vây thì ...

Bạch Như Băng thản nhiên tiếp nói:

- Ta nói cho sứ giả biết, ta nhất định phải đi Băng Hà Đảo !

Cầm y lão nhân ngơ người, lão nói

- Phu nhân vừa rồi lão khiếu đã nói ...

Bạch Như Băng cất lời nói:

- Khắp thiên hạ, không đâu là không phải đất của vua, Băng Hà Đảo là nơi mà ai cũng có thể đến được, ta có thể thuê thuyền xông vào đấy. Sở dĩ ta không muốn làm tổn thương hòa khí giữa song phương mà thôi !

Cầm y lão nhân biến sắc, lão gượng cười, nói:

- Phu nhân đã cố chấp như vậy thì cho phép lão khiêu chuyển ý của phu nhân lên tề đảo chủ, thỉnh giáo để đảo chủ định đoạt !

Nói đoạn lão vào thư phòng thảo một bức thư, sau đó lệnh cho một tử y đại hán chuyển lên đảo. Đoạn lão quay ra ngoài đại sảnh bồi tiếp bọn Bạch Như Băng nói chuyện.

Không đầy nửa canh giờ sau thì có một bạch y lão nhân hành lễ với Cầm bào lão nhân rồi quay sang nói với Bạch Như Băng:

- Lão khiêu phụng mệnh tề đảo chủ nghênh đón Bạch phu nhân và chư vị lên đảo, thuyền đã chuẩn bị xong, mời chư vị theo lão khiêu !

Bạch Như Băng đứng lên và mỉm cười nói:

- Không ngờ quý đảo chủ lại phá lệ đặc chuẩn, bọn Bạch Như Băng sao được may mắn như thế !

Nói đoạn, bà ta đưa bọn Hạ Hầu Lam rời đại sảnh !

Dưới sự dẫn đường của bạch y lão nhân, không bao lâu thì mọi người đã đến bờ biển và lên một chiếc thuyền buồm. Thuyền nhổ neo chưa được nửa canh giờ thì đã thấy quang cảnh Băng Hà Đảo trải dài trước tầm mắt, nơi bến thuyền có ba người sánh vai nhau mà đứng, đó chính là Cuồng - Ngốc nhị quái và Nam Hải Kỳ Kinh Khách, ngoài ra xung quanh còn có không ít hắc y tráng hán !

Bạch y lão nhân phát tay cho thuyền hạ neo rồi bước vào khoang, cung kính thi lễ và nói:

- Đã đến nơi xin mời chư vị chuẩn bị xuống thuyền ?

Nói đoạn, lão vội ra trước mũi thuyền cung thủ nói với những người trên bờ:

- Bẩm nhị vị hộ pháp khách quý đã đến !

Cuồng - Ngốc nhị quái phát tay một cái rồi cùng Nam Hải Kỳ Kinh Khách lướt tới nghênh tiếp !

- Đông Phương Sóc cùng Ngãi Trì, Tây Môn Vọng thay mặt tề đảo chủ cung nghênh chư vị giai khách !

Bạch Như Băng đã ra ngoài khoang, bà mỉm cười đáp lễ và nói:

- Nhiều năm không gặp nhị vị, chẳng ngờ nhị vị ...

Lời chưa dứt thì chợt nghe trong Băng Hà Đảo truyền ra một hồi chuông !

Đông Phương Sóc vội nói:

- Tệ đảo chủ đã từ hậu cung ra tiền sảnh chờ đợi, xin mời chư vị xuống thuyền và theo bọn lão khiếu !

Bạch Như Băng cũng không nói nhiều, bà mỉm cười cảm ơn rồi soái lãnh bọn Hạ Hầu Lam đi theo Cuồng - Ngốc nhị quái và Tây Môn Vọng ! Đoàn người đi qua mấy lần cửa, rẽ trái quẹo phải rồi cuối cùng mới đến một sảnh đường rộng lớn. Sau khi được Đông Phương Sóc mời ngồi thì Bạch Như Băng nhìn quanh rồi nói:

- Xin hỏi quý đảo chủ ...

Một lời chưa nói hết thì đột nhiên có tiếng thở dài, kế đó là một giọng khàn lão từ hậu sảnh cất lên:

- Như Băng sao nàng lại khổ thế, cứ xem như ta đã chết có phải là tốt hơn không?

Theo sau lời nói là một người từ hậu sảnh chậm rãi bước ra, đó là một thanh y lão nhân tướng mạo phương phi, khí độ siêu phàm, mi dài mắt phụng, khí khái凛冽.

Hạ Hầu Lam chấn động toàn thân, trước mắt như hoa lên, chàng buột miệng kêu thất thanh:

- Nghĩa phụ ...

Bạch Như Băng cất giọng run run nói:

- Hạ Hầu Nhất Tu quả nhiên là lão ...

Thanh y lão nhân gật đầu, nói:

- Đúng vậy Như Băng. Chính là ta !

Hạ Hầu Lam định thần lại rồi kêu thất thanh:

- Chuyện này ... Chuyện này sao lại có thể ...

- Sao lại không thể ?

Hạ Hầu Nhất Tu ngửa cổ lên và nói:

- Lam nhi, ngươi nhìn thử xem !

Hạ Hầu Lam ngưng thần nhìn vào và bất giác rung mình, chàng kinh ngạc nói:

- Không phải là người đã ...

Hạ Hầu Nhất Tu thở dài, nói:

- Lam nhi có thể nói là vi phụ lớn mạng ...

Giữa cổ lão ta còn rành rành một vết sẹo dài, Hạ Hầu Lam vội vàng phủ phục quỳ xuống !

Bạch Như Băng liên tục biến sắc, bà nói:

- Hạ Hầu Nhất Tu, lão thừa nhận hẳn là cốt nhục của mình chứ.

Hạ Hầu Nhất Tu thản nhiên nói:

- Xưa nay ta chưa hề phủ nhận ?

Bạch Như Băng lạnh lùng nói:

- Vậy tại sao lão nói hần là ...

Hạ Hầu Nhất Tu gương cười, nói:

- Như Băng, ta cũng rất khổ tâm khi phải làm như vậy. Trước đây ta tưởng Kim Ngọc Dung đã chết thật, khi đó Lam nhi cũng đã trưởng thành nên ta định đi theo Ngọc Hà, ta không nhẫn tâm cho Lam nhi biết quá nhiều, vì vậy ta đành nói..

Bạch Như Băng nói:

- Nhưng lao làm thế lại hại khổ Lam nhi !

Hạ Hầu Nhất Tu nói:

- Ta biết, nhưng trước khi sự việc diễn ra ta đâu có ngờ ...

Bạch Như Băng cười nhạt nói:

- Lão vẫn còn nhận ta sao ?

- Như Băng, xưa nay ta chưa hề ...

- Vậy tại sao lão bỏ rơi mẹ con ta ?

- Như Băng, nàng hiểu lầm rồi, ta ...

Bạch Như Băng nộ khí nói:

- Bao năm qua ta nhẫn nhục ôm hận trong lòng, không ngờ hôm nay chỉ nghe được một tiếng hiểu lầm, Hạ Hầu Nhất Tu ...

Lời chưa dứt thì bà định lao người tới, nhưng Hạ Hầu Khiết kịp thời giữ bà ta lại, đồng thời nàng kêu một tiếng bi thương:

- Mẫu thân ...

Bạch Như Băng quát:

- Buông ta ra, ta phải trút hận cho hai mẹ con chúng ta.

- Mẫu thân ? - Hạ Hầu Khiết vừa gạt lệ vừa nói - Dù thế nào thì cũng là phụ thân của hài nhi, hài nhi sao có thể nhìn mẫu thân và phụ thân liều mạng với nhau ? Mẫu thân phải trái thế nào người cũng nên nghe phụ thân giải thích

Bạch Như băng quát:

- Ta không nghe !

Tuy nói thế nhưng bà ta vẫn ngồi yên không động dậy nữa !

Bấy giờ Hạ Hầu Nhất Tu mới nói:

- Như Băng, ta biết hiện tại nàng đang nộ khí xung thiên, vậy chờ lát nữa ta sẽ giải thích, bây giờ ta cho nàng xem vật này ...

Nói đoạn lão thò vào tay áo lấy ra một phong thư rồi nói tiếp:

- Đây là thư của Ngọc Hà viết trước khi ta đi đón nàng, nàng có thể cầm lấy xem trước đi !

Bạch Như Băng "hừ" một tiếng lạnh lùng, bà đưa tay giật mạnh phong thư, mở ra xem rồi lập tức biến sắc. Bà ta ngược mắt nhìn lên và nói:

- Đây là do Sài tử tử viết thật sao ?

Hạ Hầu Nhất Tu, nói:

- Chẳng lẽ ta còn có thể lừa dối nàng. Trinh nhi luôn ở bên cạnh Ngọc Hà, nàng đưa cho Trinh nhi xem thử có phải là bút tích của Ngọc Hà hay không ?

Đột nhiên hai khóe mắt Bạch Như Băng rưng rưng ngấn lệ bà nói:

- Không cần bảo cô ta xem. "Đã nghe Nhất Tu nói rõ mọi chuyện, nguyện dâng nga hoàng nữ anh, thôi thúc Nhất Tu khởi hành đón muội ... " có mấy câu này là đã quá đủ rồi, những lão ...

Hạ Hầu Nhất Tu nói:

- Như Băng, đó là lúc Lam nhi ra đời, ta không thể không ở lại chiếu cố Ngọc Hà, vì vậy nên chậm trễ, chỉ cần nàng chờ ta thêm mấy ngày thì ...

Bạch Như Băng tự nói:

- Nhưng ta đã không chờ, lão biết tính tình của ta mà ...

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Khiết nhi, Trinh nhi mau khâu kiến phụ thân các người.

Hạ Hầu Trinh, Hạ Hầu Khiết vội gạt lệ quỳ bái.

Hạ Hầu Nhất Tu cất giọng run run nói:

- Đa tạ nàng, Như Băng !

Bạch Như Băng nói:

- Đừng cảm ơn ta, nên cảm ơn phong thư của Sài tử tử đấy. Sài tử tử luôn tốt đối với ta như vậy, nhưng bà ta ...

Bất giác bà bế khẩu rồi từ từ cúi đầu xuống ?

Hạ Hầu Nhất Tu đỡ ba huynh muội Hạ Hầu Lam dậy và nói:

- Chờ lát nữa vi phụ sẽ nói chuyện với các người, bây giờ vi phụ cho các người gặp ân nhân cứu mạng của vi phụ trước.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói:

- Ân nhân cứu mạng của phụ thân ?

Hạ Hầu Nhất Tu gật đầu nói:

- Vi phụ hoành kiếm tự vẫn nhưng không chết là nhờ có lão ta qua đường trông thấy nên cứu mạng, nếu vi phụ chết thật thì đã sớm thành tro bụi rồi, hôm nay làm sao có thể trùng phùng với các người.

Lão ngừng lại rồi cất cao giọng gọi:

- Đại hòa thượng.

- A di đà Phật ! Thiện tai, thiện tai, thí chủ hà tất phải gọi hòa thượng ta ra ?

Vừa nghe giọng nói thì Hạ Hầu Lam rung mình, một lão tăng khô gầy từ hậu sảnh bước ra.

Hạ Hầu Lam buột miệng kêu thất thanh:

- Hòa thượng, lão ... là lão ...

Lão tăng này chẳng phải là ai xa lạ, đó chính là Cuồng hòa thượng, lão mỉm cười nói:

- Không phải hòa thượng ta thì còn có thể là ai ? Hòa thượng ta cũng lớn mạng như thí chủ, Kim Ngọc Dung xuống hồ nhưng hòa thượng ta lại nổi lên. Cũng may là khi đó hấn không chờ mà bỏ đi, bằng không hòa thượng ta nhất định không thể gặp lại thí chủ rồi, mọi chuyện đều có thể nói là ý trời !

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi:

- Thế bộ xương dưới đáy hồ là của ai ?

Cuồng hòa thượng cũng ngạc nhiên hỏi lại:

- Thí chủ cũng xuống đó à ?

Hạ Hầu Lam bèn thuật lại một lượt chuyện chàng bị Kim Ngọc Dung khích ngừ đại môn phái bức chàng phải nhảy xuống Hồng Trạch Hồ !

Nghe xong Cuồng hòa thượng cười cười nói:

- Đó là một kẻ vô tội đáng thương bị chìm xuống hồ cùng hòa thượng ta, hấn không biết võ công và cũng không có khả năng dịch huyết như hòa thượng ta nên Kim Ngọc Dung vừa xuất chỉ điểm thì hấn đã mất mạng rồi. Hòa thượng ta ra đi định để lại chiếc vòng tay bồi tiếp hấn mà thôi.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Hòa thượng ta xuống hồ một chuyến cũng đáng giá, nếu không thì ta đâu biết là Kim Ngọc Dung chưa chết: và nếu hòa thượng ta không biết thì lão thí chủ đây càng không biết !

Hạ Hầu Nhất Tu tiếp lời:

- Trên thực tế năm xưa thu phục Băng Hà Đảo này là đại hòa thượng chứ không phải ta, khi đó thương thế của ta chưa lành, sau khi thương thế bình phục thì đại hòa thượng mới nói cho ta biết Kim Ngọc Dung vẫn chưa chết. Đồng thời còn phái người vào Trung Nguyên dò la tin tức.

Bạch Như Băng nói:

- Đã vậy thì tại sao lão không sớm đưa Lam nhi ...

Hạ Hầu Nhất Tu cất lời, nói:

- Không nói giấu gì nàng, đại hòa thượng đã nhìn thấy ta tất là người trong Phật môn, một khi Kim Ngọc Dung bị trừ diệt thì cũng là lúc ta quy y Phật môn, đã thế thì tại sao không để các người cho rằng ta đã chết ...

Hạ Hầu Lam vội nói:

- Nói vậy phụ thân phải ...

Hạ Hầu Nhất Tu gật đầu nói:

- Đúng thế, Lam nhi ta chỉ còn lưu lại trên Băng Hà Đảo này nửa ngày thôi và cũng chỉ có thể gần gũi với các người nửa ngày ...

Hạ Hầu Lam bất giác rung mình, đầu cúi xuống !

Hầu Trinh liền nói:

- Đại hòa thượng, lão ...

Bạch Như băng quát:

- Trinh nhi, không được vô lễ, chúng ta nên mừng cho phụ thân các người mới phải !

Hạ Hầu Trinh không dám nói gì nữa, chợt nghe Cuồng hòa thượng cao giọng niệm phật hiệu:

- A di đà Phật ? Nữ thí chủ không có duyên với Phật môn nên hòa thượng ta không dám đến độ !

Bạch Như Băng thản nhiên nói:

- Đại hòa thượng nên nói là sát khí của ta quá nặng.

Hạ Hầu Nhất Tu mỉm cười nói:

- Như Băng, nàng không thể đi, nàng phải thay ta đến hai nhà Thượng Quan và Hoa gia cầu thân cho Lam nhi !

Thượng Quan Phụng nghe vậy thì bất giác đỏ mặt.

Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì lão cùng biết à ?

Hạ Hầu Nhất Tu mỉm cười gật đầu, đoạn lão dịch mục quang nhìn qua Thượng Quan Phụng rồi nói:

- Đáng tiếc là không có Hoa cô nương ở đây cho ta xem mặt ...

Bạch Như Băng cười nhạt nói:

- Xem ra số của Lam nhi cũng đào hoa chẳng kém gì lão rồi !

Mọi người nghe vậy thì bật cười, Hạ Hầu Nhất Tu phát tay, nói:

- Mau dọn tiệc rượu, chúng ta phải tận hưởng niềm vui đoàn tụ trong nửa ngày hôm nay !

Thế là Băng Hà Đảo rộn ràng, náo nhiệt hẳn lên

Qua ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng thì có một chiếc thuyền lớn lặng lẽ rời Băng Hà Đảo.

Có ba người đứng trên bờ vẫy tay tiễn biệt, đó là Cuồng - Ngốc nhị quái Đông Phương Sóc, Ngải Trì và Nam Hải Kỳ Kinh Khách Tây Môn Vọng ...

-- o **HẾT** o --